

4 juni 1949

Til Hans Petter Hoff

med takk for kameratskap
og dyktighet under innføring
og framføring av dette verket
Oskar Kaurin

ODDVAR • LAURIN:

104124

FRA HJEL TIL HIMMEL

VARIASJONER OVER SKJEBNEN ~ FOR

2 KLAVERER ~
SOLOSTEMMER
UNISONE STEMME

INSPIRERT AV
CHR. SINDINGS
VARIASJONER I
- ESS-MOLL -

tilegget komponister
i takknemlighet og
dyp beundring ~

Alt jeg ser er tomt og øde
dypt i jord min tanke går.
Under alt jeg ser det døde,
intet hjerte kjærlig slår.

Hør hvor det går, som en skjelving
i jorden fra ilden i jordens kjerne.
Jorden den står som en hvelving
i torden fra tusener føtter fjerne.

Jordens tak er tekt med grøde
ingen nok av grøden får.

Våren den lokker med tusener klokker
og strenger som lenger fra blomstrende enger
og granblom som henger og lenger og lenger
mot isblom og sne og mot stormørket ned
hvor det gjaller i haller og faller og faller
og lokker og kaller, for nå er det vår?

Hør hvordan skogene suser og hør hvordan bekkene bruser
og bjellene klirrer, se jorden får vinger og jentene ringer
og hør hvordan breene smelter og hør hvordan vannene velter
og blomstene gynger og fuglene synger, at nå er det vår.

Hør, hør, hør hvordan stemmer spør og svarer
i skogen vind og slver farer
og natten er fylt av drømmer
hvor håpet mot dagen strømmer.

Elv, som går i skogens indre,
du vet veien ut av natten.
Ingen kan ditt livsløp hindre,
hvil du tar i store vatten.
For å nå til elvens kilder
må jeg opp mot strømmen drage
fra en kjelikan over tunge
norske skoger se det dage.

Sol stiger opp
og den himmelhøge topp
får et skjær av rosenknopp.

Hør - hør - hør hvordan elven nedad går
mens min tanke oppad trår!

Snefjell gjør sinnet lyst og tanken klar
for hver øjel, som lengslen har -
Snefjell til minne om en tid
da sneen lå året rundt i dal og lid
til den varme sol ga liv og strid.

Sol og vind med varme over landet farer
og sne og is med torden svarer,
og landet det går i våren inn
under sang av vann og vind.

Norges daler lokker på sangen.
Hver liten lyd gir gjenklang i lien.
Sangen styrker, lettvint blir gangen
oppover bratteste stien.

Der står hun, som synger om våren
så alt får lyst til å leve, ja stige
opp mot sol og mot morgen
fra vintrens stivnete rike,
så vintren fosser ned i mot havet bakom fjell
som blåner, så hun må glemme seg selv.

Hei og hå, vil du gå
vil du gå min ganger grå
oppå bakke ned i dal
uten bissel og sal.

Ser du meg, jeg ser deg
vårvar her og vårvar der.
snart jeg er deg ganske nær
du min hjertenskjer.

Hei og hå, hei og hå!
Full av rot og full av kraft
full av vårens sevjesaft
drar vi gjennom sogg og dal
til fossedur og gjøkegal.

Hei og hå, hei og hå!
se det rødmer over tind
som rosen på min kjeres kinn,
for overalt så ser jeg deg
som venter nå på meg.

Hei og hå, vil du gå
vil du gå min ganger grå
oppå bakke ned i dal
uten bissel og sal.

Som en vind, gråen min
drar vi ned til hennes grind.
Alt er stilt, ei røk å se,
klokken den er tre.

Huldra er fri, smyger i skog og i li,
lokker fra haug og fra sti
nå er det tid til å fri ha-ha-ha-ha-ha-ha.
Hei er du der, følg meg blant nysprungne trær,
lenger enn langt går min ferd
lett er min fot som en fjær, som en fjær.

Kom, bare kom, jag meg og vend ikke om
før vi når blånene, som er min hvileplass, kom, bare kom.

Huldra er død. Mammen er langsam og stø.
Huldra er balt et glimt av en sjø, hu er død.
Er hu død? Nei, huldra er til, huldra hu vet, hva hu vil,
huldra skal føre deg vill med hildring og lokkende spill
ha-ha-ha- ha-ha-ha- ha-ha-ha- ha.

Storskog strømmer for vinden
opp imot vidda og drømmer om tinden
tror, at den engang skal få
oppå tinden i vinden reist opp et tre mot det blå.

Stundom knækker en stamme
strømmen går videre synger det samme,
sangen er mektig og tung
for den norrønne stamme er både gammel og ung.

Se de lysgrønne knopper
høyt i de svartgrønne topper
liv i eldgamle kropper
storskog, som tenker å fly.
Opp mot lien går gangen
hør den skogtunge sangen
den, som vinter og vår
trofast i skogene går.

Storskog strømmer for vinden
opp imot vidda og drømmer om tinden
tror, at den engang skal få
oppå tinden i vinden reist opp et tre mot det blå.

Luren toner
fyller naturen med alle tidenes voner.
Nå er livet kommet til henne, som står bakom luren og toner.

Liv er alltid seg selv
liv i skog og i fjell.
Livet toner i kveld.

Hill deg du skapende fantasi,
ved deg blir vi rike, ved deg blir vi fri,
du skaper storsyn og hjelper til
å nære Ask Ygdrasil.

Du viser veien til fedres gård
du heiser seilet som stjernerne når
du senker seilet i et hav av blått
i Norrønneriket du når.

Skap deg i nåtiden gård og grunn
men steng ikke veien til Miners lund,
stenger du den, da der slektstretet hen,
og istiden smyger fra grens og til grens.

Når nordmenn dro ut imot ukjent land
sto alle ombord som en eneste mann.
Så la oss da sette mot framtid ut
i tro på vår ånd og i tro på vår Gud
fremad, ja, fremad oppad og ut
i tro på vår ånd og i tro på vår Gud.

Båret fram av vilje og ånd
drar vikingenes øtt mot framtidens rike
kjempe oppreist de, aldri vike,
rolig og med verge i hånd.

Mannen har ved siden en kvinne
hun er det ja hun, som taper og vinner,
i ditt bryst er framtiden inne
øynene de lyser av ånd.

Evighetsskogene puster langt og tungt
kjarlighetsskogene rødser friskt og ungt.
Eubla, ser du bjørkenes fine skjøre nett mot granskogens bur?
rødner i solen som du, når full av lengsel du møter min munn.
Evighetsskog - kjarlighetsskog.

Engang sto Eubla og Ask ved sjøens strand
Eubla ble omskapt til kvinne, Ask til mann.
Eubla, skogen euser oss nå tilbake til vår hjemlige strand
du er min kvinne og jeg er bare mann.
Kjarlighetsskog - evighetsskog.

Mannen har ved siden en kvinne
hun er det ja hun, som taper og vinner.
I ditt bryst er framtiden inne
øynene de lyser av ånd.

Asp og bjørk og furu og gran
skal ledsage vår gang mot framtidens rike
kjempe oppreist, nå, aldri svike.

Storfossene durer, bryter gjennom urer
fram skal vi og hjem til oss,
skog, foss, mot, tross.
Himmel og jord, gi kraft til oss!

Oskar Kaurin